

VI KEELAND

Boy next door

Vertaald door Ineke Vlug

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Leeftijd is een kwestie van *mind over matter*.
Als je je er niet druk om maakt, doet het er niet toe.

Mark Twain

Hoofdstuk 1

Valentina

Een string kopen.

Ik wreef in mijn ogen en leunde naar voren om de post-it opnieuw te lezen die vastzat aan de lampenkap naast de bank waarop ik in slaap was gevallen. Dat had ik vast verkeerd gelezen.

Nee hoor. Daar stond het: *Een string kopen*. Alleen was het niet mijn handschrift. Glimlachend trok ik het gele vierkantje van de meisjesachtig uitzierende lampenkap met franjes, die kantelde toen ik het briefje eraf trok. Ik stak automatisch mijn hand uit om hem recht te houden, toen duwde ik hem weer terug. Ryan werd gek van een scheve lampenkap of een schilderij dat scheef hing. Het zo laten zitten gaf me een hernieuwd gevoel van vreugde over mijn scheiding.

Nu ik erover nadenk, mijn ex-man vond deze lamp afschuwelijk toen ik ermee thuiskwam. Als de plichtsgetrouwe echtgenote die ik was, had ik hem weggeborgen in de logeerkamer. De dag nadat Ryan was weggegaan, had ik hem afgestoft en naar de woonkamer gebracht. Sindsdien heb ik ook een paar bijpassende kussentjes met franjes gekocht, die hij ook afschuwelijk zou vinden.

Toen ik opstond, veranderde mijn doffe hoofdpijn in een kloppende hoofdpijn. Gadver. Een kater van de wijn. Ik liep voorzichtig naar de keuken voor wat broodnodige koffie en twee paracetamols. Onderweg trof ik nog een plakbriefje aan – deze zat op de voordeur.

Inschrijven bij Match.com.

Ik trok het gele vierkantje eraf en verfrommelde het samen met

het stringbriefje. Gisteravond was filmavond geweest met mijn beste vriendin, Eve. Eens per maand dronken we samen een fles wijn (of twee) en keken we films. Dat deden we al sinds ons laatste jaar op de middelbare school – meer jaren dan ik zo vroeg op de ochtend wilde uitrekenen.

Het was voor niemand die me kende een geheim dat ik een lichte obsessie had met plakbriefjes. Vrijwel dagelijks kon je to-dovierkantjes op mijn voordeur, mijn badkamerspiegel, het dashboard van mijn auto... zo ongeveer overal aantreffen. De briefjes een voor een verfrommelen na het voltooien van elke taak gaf me het gevoel dat ik dingen voor elkaar kreeg. Tegenwoordig lagen de vierkantjes door het hele huis – vier keer de hoeveelheid die ik gewoonlijk had – omdat ik ze had gebruikt om te studeren voor mijn examen lesbevoegdheid Italiaans. Overal lagen post-its met vertaalde zinnen.

Blijkbaar had ik mijn hartsvriendin aangestoken voor ze me gisteravond voor pampus achterliet op de bank.

Seks hebben zat op de koelkast. In ieder geval las ik haar to-dolijstje in volgorde – ik had de string en Match.com nodig om mijn celibataire zelf een beetje in actie te krijgen.

Pas uren later trof ik Eves laatste plakbriefje aan. Op het briefje dat op de badkamerspiegel zat, stond: *Brunchen met mijn fantastische beste vriendin. Zondagmiddag twaalf uur, Capital Grille op 72nd.*

‘Je zou eens met Liam moeten daten.’

Om de week gingen Eve en ik op zondag naar een ander restaurant om de concurrentie te checken. Zij was eigenaar van een Franse bistro aan de Upper East Side en ze vond het leuk om menukaarten te verzamelen en de prijzen van nieuwe eettentjes te bekijken, al leek ze vandaag op andere dingen te letten dan anders.

‘Liam? Als in onze ober?’

‘Yep.’

‘Hoe oud is hij, een jaar of twintig?’

Eve bracht een martiniglas gevuld met roze vloeistof naar haar

lippen. 'Ik heb vibrators die ouder zijn dan hij.' Ze nam een slokje. 'Maar hij is meerderjarig. En ik denk dat ik die dingen zou kunnen weggooien als ik hem mee naar huis zou nemen. Ik durf te wedden dat hij op bevel een erectie kan krijgen.' Eve knipte met haar vingers om te demonstreren hoe dat zou werken. 'Een stijve, Liam.'

Ik gniuffelde. 'Als je die jonge gast mee naar huis zou nemen, moet je Tom er waarschijnlijk uitgooien.'

'Breng me niet in de verleiding. Hij viel gisteravond om acht uur op de stoel in slaap. Welke vriendin laat haar beste vriendin nou met een oude kerel trouwen?'

'Alsof een van ons je kon tegenhouden, ook al dachten we dat trouwen met Tom een vergissing was. Wat niet het geval was. Trouwens, wie anders zou het in vredesnaam met jou uithouden? We waren allemaal alleen maar dankbaar dat je niet als oude vrijster zou sterven.'

'Over oude vrijsters gesproken...'

'Waag het niet daarover te beginnen.'

'Ben je al met Mark uit geweest?'

'Mark en ik zijn gewoon vrienden.'

'En hij wil je bespringen.'

'De inkt op mijn scheidingsformulieren is nauwelijks droog.'

'Het is al achttien maanden geleden.'

Echt waar? Januari, februari, maart, april... Lieve help. Ze heeft gelijk. Waar blijft de tijd tegenwoordig?

'Achttien maanden is niet zo lang.'

'Je bent twee jaar daarvoor gescheiden. Hoelang is het geleden dat je goede seks hebt gehad?'

'Hoe zijn we van over jou praten bij mijn seksleven terechtgekomen? Of het ontbreken daarvan? Wéér.'

Terwijl Ryan nog bezig was zijn troep in de verhuiswagen te laden, begon Eve al druk op me uit te oefenen dat ik weer moest gaan daten. Ze bedoelde het goed. Maar de laatste tijd had ze haar gebruikelijke por opgevoerd tot een complete duw.

Ze negeerde mijn poging om op een ander onderwerp over te gaan. 'Hoelang? Tweeënehalf jaar, Val?'

‘Eerlijk gezegd.’ Ik schoof de pasta op mijn bord rond met mijn vork. ‘Als we het over góede seks hebben, is het helaas eerder tien jaar. Ryan was tegen het eind bepaald niet gepassioneerd.’

De heel knappe (en heel jonge) ober keerde terug naar ons tafeltje. ‘Kan ik nog iets voor de dames halen?’

Tijdens het praten keek hij me recht aan. Ik was er weliswaar nog niet aan toe om weer te daten, maar ik durfde te zweren dat hij flirtte.

‘Een dessert? Iets zoets misschien?’

Hij is echt schattig. ‘Hm... eigenlijk zit ik redelijk vol. Maar bedankt.’

‘Ik trakteer. Kan ik je zelfs niet een beetje verleiden? Laat me je verrassen. Je weet het nooit, soms hoeft je alleen maar iets te proeven om je eetlust weer op te wekken.’

Ik keek naar zijn onderarmen – gespierd en getatoeëerd. *Zeg dat wel.* ‘Hm... vást. Misschien neem ik er een mee naar huis voor Ryan.’

De glimlach van de ober verdween en weg was hij.

‘Waarom deed je dat nou in hemelsnaam?’ briede Eve.

‘Wat?’

‘Een mannaam noemen tegen een gast die je probeert te versieren.’

‘Ik bedoelde mijn zoon Ryan – hij komt dit weekend misschien thuis van de universiteit – niet die eikel van een ex-man van me.’

‘Dat wist ik wel. Maar dat wist die sexy ober niet.’

‘Nou en? Je denkt toch niet echt dat ik het ga aanleggen met een twintigjarige?’

‘Waarom niet? Je hoeft niet met hem te trouwen. Je moet gewoon weer eens op de versier-toer gaan, Val.’

‘Dat doe ik toch. Ik ben alleen nog niemand tegengekomen.’

Onzin schreeuwde Eves gezicht. En ze had gelijk. Sinds mijn scheiding had ik niet eens geprobeerd om met iemand af te spreken. Eerlijk gezegd beangstigde de gedachte me. Mijn laatste date was in de derde klas van de middelbare school, toen Jimmy Marcum me meenam naar het eindexamenbal. Mijn ex Ryan en ik

hadden al verkering sinds de middelbare school.

‘Ik word zenuwachtig van daten. Ik heb het eigenlijk nog nooit gedaan.’ Omdat ik voelde dat ik moest niezen, griste ik het servet van mijn schoot. ‘Hatsjie.’

‘Gezondheid.’ Ze leunde naar voren en legde haar hand over de mijne. ‘Ik weet het, lieverd. Maar hoe langer je ermee wacht, hoe moeilijker het wordt. Je denkt er te veel over na.’

We betaalden de rekening en liepen gearmd naar onze auto’s. Toen we bij mijn Volkswagen Routan aankwamen, schudde Eve haar hoofd.

‘Je moet een andere auto nemen.’

‘Wat? Waarom?’ Mijn zilveren SUV was in topconditie. ‘Volkswagens zijn cool.’

‘Ja. De Volkswagen waarmee Lara Meyers oudere broer naar de middelbare school reed was cool. Een hippiebus of een Volkswagen Kever met open dak misschien. Dat ding... is een minibus. Alsof je een auto vol kinderen naar voetbaltraining rijdt en vervolgens naar huis gaat om voor je man te koken.’

‘Dat is precies waarvoor ik hem vroeger gebruikte.’

‘Waarvoor je hem gebruikte. Je hebt dat ding nu al tien jaar. In godsnaam, je zoon rijdt al bijna drie jaar in zijn eigen auto. Volgens mij heb je de minibus niet meer nodig om hem naar zijn rijlessen te rijden.’

‘Wat boeit het? Het is maar een auto.’

‘Zin om morgen een filmpje te pakken?’

‘Eerlijk gezegd kan ik niet. Ik heb een werkgroep. Het examen zit eraan te komen.’

‘Zie ik je dan komende zaterdag?’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes.

‘Je komt toch naar onze barbecue?’

‘Wauw, is het al eind mei? Volgens mij zit mijn agenda de hele maand juni vol.’

Eve zoende me op mijn wang. ‘Wijsneus.’

Ze liep naar haar auto, die een paar plekken verderop geparkeerd stond, en terwijl ze haar BMW opende, riep ze over haar schouder.

‘Trouwens, ik heb je telefoonnummer op de achterkant van de rekening geschreven voor de sexy ober. Welterusten, Valentina. Veel plezier.’

Uit de grijns die ze me schonk toen ze langs me reed en zwaaide, kon ik niet opmaken of ze een geintje maakte of dat ze het meende.

Jezus, ik hoop maar dat ze een geintje maakte.

Toen ik de volgende ochtend mijn telefoon wilde opladen, had ik twee gemiste gesprekken van een onbekend nummer en een appje van Mark.

Mark: Chinees of italiaans vanavond?

Het was Marks beurt om de zaterdagavondwerkgroep te ontvangen, en de gastheer of -vrouw verzorgde het eten. Hij woonde net als ik in Edgewater. Desiree en Allison, de andere twee van ons viertal, woonden aan de overkant van de rivier in Manhattan.

Valentina: Jullie weten toch dat mijn meisjesnaam Di Giovanni is? Ik zou altijd voor gehaktballen gaan boven moo shu.

Mark: Di Giovanni, hè? Dat klinkt veel sexyer dan Davis. Die moet je gebruiken. Hij past veel beter bij je. Het wordt dus Italiaans. Tot vijf uur.

Hij was echt een aardige gast. Zo moeilijk zou het niet zijn om van vriendschap over te gaan op romantiek. We hadden veel gemeen: allebei gescheiden, kinderen van ongeveer dezelfde leeftijd en laat in het leven besloten een carrièreswitch te maken naar het leraarschap. Maar ik zag hem gewoon niet op die manier. Niet dat ik echt moeite had gedaan om het te proberen, al wist ik redelijk zeker dat hij mij wel op die manier zag. Eve zag het ook.

Terwijl ik koffie inschonk, ging mijn telefoon. *Onbekende beller.* Hm... de derde sinds gisteravond. Ik negeerde het en typte een appje naar Eve.

Valentina: Heb je die ober gisteravond echt mijn nummer gegeven?

Tegen de tijd dat ik mijn eerste dosis cafeïne had ingenomen, reageerde ze.

Eve: Nee. Maar het zou kunnen dat ik je telefoonnummer per ongeluk aan iemand anders heb gegeven.

Valentina: Per ongeluk? Hoezo geef je iemand per ongeluk een telefoonnummer?

Eve: Beloof dat je niet boos wordt.

Ik drukte op het groene telefoontje in plaats van weer te appen.

‘Wat heb je gedaan?’

‘Laten we beginnen met wat ik níét heb gedaan.’

‘Oké...’

‘Ik heb je nummer niet aan die ober gegeven.’

‘Dat zei je al.’

‘Dat weet ik. Maar ik had het kunnen doen en ik wil zeker weten dat jij weet dat ik je telefoonnummer nooit exprés zou geven.’

Omdat Eve niet goed leek te weten wat ze me moest vertellen, wist ik dat het geen kleinigheid was. ‘Wat heb je gedaan?’

‘Ik heb per ongeluk je telefoonnummer op Match.com gezet.’

‘Wát heb je gedaan?’

‘Het was niet mijn bedoeling om het openbaar te maken. Ik dacht dat het privé was, maar die instellingen waren zo raar. Groen betekent doorgaan. Rood betekent stop. Wie maakt in vredesnaam een website waar de rode knop “ja” betekent?’

‘Waar heb je het over? Ik heb niet eens een Match.com-account.’

‘Eh... nu wel.’

De moed zonk me in de schoenen. ‘Zeg alsjeblieft dat je dat niet hebt gedaan.’

‘Ik heb het niet gedaan.’ Ze zweeg en heel even voelde ik iets van

opluchting. Toen vervolgde ze: ‘Het was... niet mijn bedoéling.’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Gisteravond toen ik thuiskwam, heb ik je aangemeld voor een Match.com-account. Ik heb het helemaal aangemaakt, maar het was niet mijn bedoeling om het openbaar te maken. Dat wil zeggen, niet meteen. Ik dacht dat je het misschien wel wilde proberen als ik het zou aanmaken om het gemakkelijk voor je te maken. Ik wilde er bij de barbecue met je over beginnen.’

‘Het was je bedoéling om het privé te houden. Dat betekent dat het niet privé is?’

‘Dat is nog niet het ergst.’

‘Wat is er dan nóg erger?’

‘Omdat ik dácht dat het op privé stond. Ik heb het account gemaakt met een nepstatus om aan jou te laten zien.’

Godallemachtig.

Ik rende naar mijn laptop en klapte hem open. ‘Wat staat erop?’

‘Rustig maar. Je account is nu gedeactiveerd. Ik heb het binnen een uur verwijderd. Maar het kreeg vóór die tijd veel aandacht. Ik besepte wat er was gebeurd toen het e-mailadres dat ik had opgegeven om de twee minuten begon te pinggen.’

‘Wat stond er dan?’ snerpte ik.

‘Er stond: *Zevenendertigjarige gescheiden moeder van één kind zoekt neukmaatje om straks goed voorbereid weer te daten.*’

‘Zeg alsjeblieft dat je een grapje maakt!’

‘Was het maar waar.’

Een week later leek mijn telefoon tot rust te zijn gekomen. Toen ik op een avond met een glas wijn op de bank zat, raapte ik zelfs de moed bijeen om het profiel te bekijken dat Eve had aangemaakt.

Iets wat je altijd al wilde doen: Naar Italië gaan.

Lielingskleur: Knalroze. Niet suikerspinroze of aardbeienijsroze. Fuchsia. Hoe brutaler hoe beter.

Ik nam een slokje van mijn wijn en glimlachte. Dat was echt iets wat ik zelf had kunnen zeggen. Eve had zich goed in me ingeleefd.

Favoriete quote: *Una cena senza vino e come un giorno senza sole.*

Mijn glimlach werd breder. Ze had het zelfs goed gespeld. *Een maaltijd zonder wijn is als een dag zonder zon.* Het was mijn vaders lievelingsgezegde. Toen hij overleed, heb ik twee houten bordjes laten maken: één voor in mijn keuken en één voor in die van mijn moeder.

Uiterlijke kenmerken: Eén meter achtenzestig, slanke taille met rondingen zowel erboven als eronder. Olijfkleurige huid, lang, donker, krullend haar dat ik obsessief steil ook al heb ik schitterende krullen, en blauwe ogen, het enige genetische geschenk van mijn moeder. Van mijn beste vriendin moest ik tegen jullie zeggen: 'Jullie geloven je ogen niet. Dat beloof ik jullie.'

Leeftijd: Negenentwintig (plus acht, maar wat maakt dat nou uit).

Naar wie ben ik op zoek: Naar de volmaakte man natuurlijk.

Mijn ideale match is: Leeftijd tussen de achtentwintig en achtendertig jaar. Lang. Slim. Geestig. Houdt van reizen. Kan dansen (want ik kan het niet). Kiest tijdens het rijden voor de mooie route. Moet een verfijnde smaak hebben. Mag niet Ryan heten. Heeft een grappige bijnaam. (Bijnamen als Befkoning komen boven op de stapel te liggen.)

Ze had een paar foto's van me gepost. Elk daarvan had een bij-schrift. De eerste was een foto van mij in bikini terwijl ik een bommetje maakte vanaf de duikplank in Eves zwembad. Mijn haar vloog door de lucht, mijn knieën waren opgetrokken en ik hield mijn neus dichtgeknepen. Je zag niet mijn hele gezicht, maar uit het profiel kon je opmaken dat ik lachte. Het was een grappige foto. Ik zou hem zelf niet hebben uitgekozen, maar hij had iets eigens en ik vond hem leuk. Eronder had ze geschreven: *Niet bang om te vliegen.*

De tweede foto was genomen op Ryans diploma-uitreiking van de middelbare school. Ik droeg een gebloemd zwart-wit zonnejurkje met een haltertop, waardoor mijn borsten groter leken dan ze zijn. Ik droeg een witte zonnehoed met brede rand. Het was een winderige dag geweest, dus ik hield de rand van de hoed omlaag, en hij bedekte nagenoeg mijn hele gezicht – behalve mijn lippen. Je

zag alleen felrode lippenstift op een van oor tot oor reikende glimlach. Het bijschrift bij die foto was: *Dit ben ik als trotse moeder.*

De laatste foto was er een van Eve en mij op de middelbare school. Aangezien ik nog niet zwanger was, moet hij in de derde of vierde klas zijn genomen. We hadden onze armen om elkaar heen geslagen en droegen dezelfde kleding. Onder die foto had ze geschreven: *Al meer dan twintig jaar beste vriendinnen.*

Toen ik wat onzin die Eve op mijn profiel had gezet had bijgewerkt, liet ik het op privé staan. Ik liep naar de koelkast en schonk mezelf een derde glas wijn in. Toen ik de deur dichtdeed, viel er een magneetje op de grond. Het velletje papier dat het had vastgehouden zweefde door de lucht en landde voor mijn voeten. Ik raapte het op en las het vluchtig. Eve had het lijstje een paar weken geleden gemaakt tijdens een van onze filmavonden. De titel was met ferme halen geschreven en onderstreept: *Vals to-dolijst.* De eerste punten waren in haar handschrift. Het begon tamelijk onschuldig...

Leraar worden

Rome bezoeken

Een enorme tuin alleen beplanten met bloemen

Danslessen nemen

Naar het schoolbal gaan

Leren surfen

Naar een muziekfestival gaan

Mijn kerstboom tot maart laten staan

Een klein hondje nemen

Dat waren allemaal dingen die ik had willen doen maar waar Ryan tegen was geweest: weer gaan studeren, naar Europa gaan, een tuin beplanten enkel en alleen om bloemen te ruiken, een hond nemen. We hadden ruimte voor borders in onze tuin maar die had mijn ex gevuld met groenten. Hij vond het verspilling om bloemen te planten die toch niemand zag. En de boom – ik vond het héérlijk als mijn kerstboom weer stond. Het heeft gewoon iets als je 's ochtends de trap af komt als het nog donker is en de boom de hele kamer verlicht. Maar Ryan had een hekel aan kerstversie-

ringen – hij noemde het rotzooi en wilde per se dat onze boom op 26 december weer werd afgetuigd. Als ik het voor het zeggen had gehad, had ik hem het hele jaar laten staan. Ik had ook een hondje willen hebben, een mopshondje, om precies te zijn. Ryan beweerde dat hij van honden moest niezen, ook al hadden we genoeg vrienden met honden en leek hij in hun huizen nergens last van te hebben.

In de jaren van mijn huwelijk had ik mijn wensen naar de achtergrond laten verdringen. En daar ging het lijstje om dat Eve voor me had gemaakt – het was nu mijn keuze. *Mijn beurt.*

Hoewel de eerste reeks punten van het lijstje onschuldig was, werd het allemaal een stuk interessanter naarmate de avond vorderde – en we de tweede fles wijn soldaat hadden gemaakt.

Zomaar zonder specifieke reden sexy lingerie dragen onder mijn kleding

Met zeven mannen daten op zeven avonden

Seks hebben in een openbare gelegenheid waar ik betrap zou kunnen worden.

Onenightstand – er worden geen namen uitgewisseld

Anale seks

Triootje was doorgehaald nadat Eve en ik een tijdje de voor- en nadelen hadden besproken.

Ik vouwde het papiertje op en stopte het in mijn tas. Dit was het laatste wat mijn zoon mocht vinden wanneer hij deze zomer eindelijk thuiskwam. Ik nam mijn gevulde wijnglas en mijn laptop mee terug naar de bank en zat een tijdje naar het scherm te staren. Match.com. Ik nipte en scrolde door de foto's die Eve had gepost. Op geen ervan was in feite mijn gezicht te zien – niemand hoefde het te weten te komen als ik gewoon online ging en het een en ander aanvinkte. En wilde ik de helft van de dingen op mijn to-dolijstje kunnen afvinken, dan nam ik aan dat ik met een date moest beginnen.

Ik wist niet goed of het een herinnering was aan de lijst met dingen die ik niet had gedaan of dat het aan de wijn lag. Of misschien... heel misschien werd het tijd. Maar ik deed iets wat ik

nooit van mezelf had verwacht... ik maakte mijn profiel openbaar.
Bekijk het maar. Nu is het mijn beurt.